

Sygn. akt II Ca 1010/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski (spr.)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Joanna Misztal-Konecka

Sędzia Sądu Rejonowego Magdalena Flis (del.)

Protokolant: Paulina Trzcńska

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2018 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa T. W.

przeciwko Uniwersytetowi (...) z siedzibą w L.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 24 maja 2017 roku, sygn. akt II C 624/16

I. oddala apelację;

II. zasądza od T. W. na rzecz Uniwersytetu (...)z siedzibą w L. kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ca 1010/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 lipca 2016 roku powód T. W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Uniwersytetu (...) w L. kwoty 10 001 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 lutego 2014 roku do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania.

*

Wyrokiem z dnia 24 maja 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie:

I. oddalił powództwo;

II. zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 4 817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 października 2013 roku w wyniku przetargu nieograniczonego w ramach projektu „Utworzenie Weterynaryjnej Szkoły Zaawansowanych Technik Diagnostycznych wraz ze specjalistycznymi laboratoriami” pozwany

Uniwersytet (...) w L. zawarł z powodem T. W. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) w L. umowę numer (...) na dostawę oraz instalację specjalistycznego sprzętu medycznego.

Przedmiot umowy był współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Programu Współpracy Transgranicznej Polska – Białoruś – Ukraina 2007 – 2013 na podstawie realizacji projektu „Utworzenie Weterynaryjnej Szkoły Zaawansowanych Technik Diagnostycznych wraz ze specjalistycznymi laboratoriami”. Zamawiający (Uniwersytet) miał zapłacić wykonawcy za realizację przedmiotu umowy wynagrodzenie w wysokości 699 840 zł brutto, na podstawie prawidłowo wystawionych faktur, w terminie 30 dni od dnia otrzymania faktury przez zamawiającego na rachunek bankowy wykonawcy.

Powód T. W. wykonał umowę i wystawił: fakturę VAT z dnia 11 grudnia 2012 roku numer (...) na kwotę 483 840 zł oraz fakturę VAT z dnia 11 grudnia 2012 roku numer (...) na kwotę 216 000 zł. Wskazane faktury zostały przedstawione pozwanemu do zapłaty w dniu 20 grudnia 2013 roku, termin ich zapłaty upływał z dniem 19 stycznia 2014 roku.

Na wniosek Powiatu (...) z dnia 3 stycznia 2014 roku w sprawie (...) Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie Paweł Bańko wszczął egzekucję przeciwko T. W. m. in. z wierzytelności wynikającej ze wskazanej wyżej umowy zawartej z Uniwersytetem (...) w L.. Pismem z dnia 3 stycznia 2014 roku, doręczonym dłużnikowi w dniu 16 stycznia 2014 roku, Komornik Sądowy zawiadomił T. W. o wszczęciu egzekucji.

W dniu 3 stycznia 2014 roku Komornik dokonał również zajęcia wierzytelności T. W. wobec Uniwersytetu (...) w L. wynikającej z opisanej wyżej umowy zawartej z Uniwersytetem (...) w L. i na zasadzie art. 896 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. wezwał dłużnika zajętej wierzytelności do złożenia Komornikowi w ciągu tygodnia oświadczeń stosownie do powołanego przepisu. Pismo Komornika o zajęciu wierzytelności Uniwersytet (...) otrzymał dnia 7 stycznia 2014 roku. Pismem z dnia 10 stycznia 2014 roku złożonym w sprawie (...) Uniwersytet (...) w L. poinformował Komornika, że w dniu 10 stycznia 2014 roku dokonał płatności na kwotę 591 855,96 zł i pokrył zajęcie wierzytelności dłużnika T. W.. Postanowieniem z dnia 13 stycznia 2014 roku postępowanie egzekucyjne w sprawie (...) zostało zakończone.

W dniu 10 stycznia 2014 roku Uniwersytet (...) w L. dokonał zapłaty na rzecz powoda kwoty 107 984,04 zł z tytułu należności z faktury VAT z dnia 11 grudnia 2012 roku numer (...).

Faktura VAT numer (...) z dnia 11 grudnia 2013 roku na kwotę 483 840 zł sfinansowana została przez Uniwersytet (...) w L. z następujących środków: 435 456 zł – środki pochodzące z Unii Europejskiej, 38 707, 20 zł – środki Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego i 9 676,80 zł – wkład własny Uniwersytetu (...) w L.. Natomiast środki finansowe na zapłatę należności w kwocie 216 000 zł z faktury VAT numer (...) z dnia 11 grudnia 2013 roku pochodziły w kwocie 180 000 zł z Unii Europejskiej, w kwocie 20 000 zł z (...) i w kwocie 16 000 zł stanowiły wkład własny Uniwersytetu (...) w L..

W dniu 9 stycznia 2014 roku T. W. złożył skargę na czynność Komornika z dnia 3 stycznia 2014 roku polegającą na zajęciu wierzytelności dłużnika wobec Uniwersytetu (...) w L.. Postanowieniem z dnia 5 lutego 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie(...) prawomocnie oddalił tę skargę.

Pismem z dnia 14 maja 2015 roku pełnomocnik powoda T. W. wezwał pozwanego Uniwersytet (...) w L. do zapłaty kwoty 673 207,77 zł tytułem zobowiązań wynikających z realizacji przez powoda umowy z dnia 28 października 2013 roku, w terminie 30 dni. Jednocześnie poinformowano pozwanego, że zajęcie przez Komornika środków finansowych z konta pozwanego nie jest równoznaczne z zapłatą przez Uniwersytet (...) w L. T. W. przysługującego mu wynagrodzenia za wykonanie umowy.

Sąd Rejonowy wskazał, na podstawie jakich dowodów ustalił powyższy stan faktyczny i podkreślił, że jest on bezsporny, zaś spór dotyczył jedynie oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego.

Powód wywodził swoje żądanie z art. 415 k.c. Zgodnie ze wskazanym unormowaniem, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Natomiast, jak stanowi przepis art. 416 k.c., osoba prawna jest obowiązana do naprawienia szkody wyrządzonej z winy jej organu.

Odpowiedzialność deliktową na tej podstawie rodzi bezprawne zachowanie sprawcy, zawinione w jakimkolwiek stopniu. Należy przy tym pamiętać o tym, że zgodnie z art. 355 k.c. dłużnik obowiązany jest do zachowania staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju.

W ocenie Sądu Rejonowego przekazanie przez pozwanego w dniu 10 stycznia 2014 roku środków pieniężnych Komornikowi, w tym środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej, w wykonaniu zajęcia wierzytelności T. W., nie było bezprawne. W dacie tej czynności nie obowiązywał przepis prawny, który zwalniałby od egzekucji środki pochodzące z budżetu Unii Europejskiej. Przepis art. 831 § 1 pkt 2a k.p.c., na który powoływał się powód, został wprowadzony z dniem 8 kwietnia 2014 roku przez art. 2 ustawy z dnia 24 stycznia 2014 roku o zmianie ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 roku, poz. 379). Zgodnie z art. 831 § 1 pkt 2a k.p.c. nie podlegają egzekucji środki pochodzące z programów finansowanych z udziałem środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (t. j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 885, ze zm.), chyba że egzekwowana wierzytelność powstała w związku z realizacją projektu, na który te środki były przeznaczone. Środki wymienione w art. 5 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o finansach publicznych to będące środkami publicznymi środki pochodzące z budżetu Unii Europejskiej i niepodlegające zwrotowi środki z pomocy udzielanej przez państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu oraz inne środki pochodzące ze źródeł zagranicznych niepodlegające zwrotowi. W świetle nowej treści art. 831 § 2 k.p.c., w przypadku, o którym mowa w art. 831 § 1 pkt 2a k.p.c., nie podlegają egzekucji również sumy już wypłacone, a także środki trwałe i wartości niematerialne i prawne powstałe w ramach realizacji projektu, na który były przeznaczone środki określone w art. 831 § 1 pkt 2a k.p.c., przez okres jego trwałości wskazany w umowie o dofinansowanie projektu.

Do zajęcia wierzytelności T. W. wobec Uniwersytetu (...) w L. z umowy z dnia 28 października 2013 roku doszło w dniu 7 stycznia 2014 roku, do wykonania zajęcia doszło w dniu 10 stycznia 2014 roku, a postępowanie egzekucyjne zostało zakończone postanowieniem z dnia 13 stycznia 2013 roku. Wszystkie te czynności nastąpiły przed wejściem w życie przepisu art. 831 § 1 pkt 2a k.p.c.

Zdaniem Sądu Rejonowego nie można też wywodzić obowiązku pozwanego do odmowy przekazania zajętych środków Komornikowi z obowiązującego wówczas art. 831 § 1 pkt 2 k.p.c. Przepis ten stanowił, że nie podlegają egzekucji sumy przyznane przez Skarb Państwa na specjalne cele (w szczególności stypendia, wsparcia), chyba że wierzytelność egzekwowana powstała w związku z urzeczywistnieniem tych celów albo z tytułu obowiązku alimentacyjnego. Co prawda przed wprowadzeniem art. 831 § 1 pkt 2a i art. 831 § 2 k.p.c. wyłączenie spod egzekucji środków, których dotyczy art. 831 § 1 pkt 2a k.p.c., próbowano wyprowadzać z treści art. 831 § 1 pkt 2 k.p.c., jednakże budziło to wątpliwości w praktyce komorniczej i spowodowało wprowadzenie art. 831 § 1 pkt 2a k.p.c. i zmianę art. 831 § 2 k.p.c. (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 26 lutego 2015 roku, III CZP 104/14).

Skoro zatem z literalnego brzmienia art. 831 § 1 pkt 2 k.p.c. nie wynikało wyłączenie spod egzekucji środków unijnych, a wykładnia tego przepisu nie była jednolita w postępowaniach egzekucyjnych, brak jest podstaw, aby od pozwanego, jako osoby prawnej uczestniczącej w obrocie prawnym, wymagać zachowania nieznajdującego oparcia w porządku prawnym.

Nadto zdaniem Sądu Rejonowego powód nie wykazał również zaistnienia szkody istnienia szkody. Brak jest normatywnej definicji szkody, a przepis art. 361 § 2 k.c. wskazuje jedynie na zakres szkody podlegającej naprawieniu. Można w związku z tym przyjąć, że szkodą jest uszczerbek majątkowy, czyli zmniejszenie się majątku wskutek określonego zdarzenia, z pominięciem tych, które zależą od woli doznającego uszczerbku. Uszczerbek w majątku może polegać na zmniejszeniu się aktywów majątku, zwiększeniu pasywów i udaremnieniu powiększenia się majątku.

Faktem jest, że zapłata wynagrodzenia w kwocie 591 855, 96 zł nie nastąpiła do rąk powoda, w tym zakresie pozwany spełnił bowiem świadczenie Komornikowi, nie oznacza to jednak, że w ten sposób doszło do powstania uszczerbku w majątku powoda. Na uwadze mieć należy, że środki przekazane Komornikowi przez Uniwersytet (...) w L. w wyniku zajęcia tej wierzytelności w sprawie (...) służyły zaspokojeniu wierzytelności Powiatu (...) – wierzyciela egzekwowanego w sprawie (...) – wobec dłużnika T. W., a zatem pokryciu jego pasywów. Wypłata egzekwowanej należności na

rzecz wierzyciela powoda zmniejszyła jego dług, co skutkowało pozytywnymi zmianami po stronie pasywów. Powód powinien wykazać, że doznał szkody w określonym rozmiarze i że do jej naprawienia konieczne jest odszkodowanie w wysokości co najmniej dochodzonej pozwem, czego nie uczynił.

Z uwagi na niewykazanie bezprawności i wysokości szkody Sąd Rejonowy uznał za zbędną ocenę pozostałych przesłanek odpowiedzialności deliktowej pozwanego.

Na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy zasądził od powoda na rzecz pozwanego zwrot kosztów postępowania odwoławczego obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego – radcy prawnego (w stawce wynikającej z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 w brzmieniu pierwotnym) i opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

*

Apelację od tego wyroku wniósł powód T. W., zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w całości.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie:

1. art. 415 k.c. poprzez powzięcie ustalenia, że zachowanie pozwanego nie wyczerpało przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, bo sam czyn nie nosił znamion bezprawności, a szkoda powoda nie została wykazana, w sytuacji, gdy przekazanie komornikowi środków pochodzących z UE a należnych powodowi nastąpiło wbrew treści obowiązujących przepisów, a szkoda powoda polegająca na pozbawieniu go możliwości dysponowania należnymi mu środkami wymagała dowodzenia, jest bowiem w świetle zasad doświadczenia życiowego – oczywista,
2. art. 415 k.c. w zw. z art. 831 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez niewłaściwą wykładnię i ustalenie, że przekazanie środków pieniężnych komornikowi w wykonaniu zajęcia wierzytelności powoda nie było bezprawne, gdy przytoczony przepis proceduralny wskazuje wprost, że były to środki niepodlegające egzekucji, zatem ich przekazanie było bezprawne,
3. art. 415 k.c. w zw. z art. 896 § 2 pkt 1 k.p.c. poprzez niewłaściwą wykładnię i ustalenie, że brak bezprawności pozwanego wyłącza odpowiedzialność odszkodowawczą w sytuacji, gdy pozwany jako poddłużnik nie wykonał ciążącego na nim obowiązku wskazania komornikowi, że środki, które miały podlegać zajęciu, były wyłączonymi spod egzekucji środkami pochodzącymi z budżetu UE a przeznaczonymi przez Skarb Państwa na specjalne cele, tym samym zachowanie pozwanego było bezprawne i spowodowało szkodę powoda,
4. mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. polegające na wydaniu orzeczenia bez odniesienia się do złożonych przez powoda dokumentów – interpretacji Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 2012 roku i interpretacji Ministerstwa Rozwoju Regionalnego z dnia 10 grudnia 2012 roku, które pozostają w sprzeczności z wykładnią art. 831 § 1 pkt 2 k.p.c. dokonaną przez Sąd Rejonowy.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu za obie instancje według norm prawem przepisanych.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie jest zasadna.

Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne i ocenił dowody zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy przyjmuje te ustalenia za własne.

Słusznie Sąd Rejonowy podkreślił, że stan faktyczny sprawy jest bezsporny, a spór dotyczył oceny prawnej roszczenia powoda.

Podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie w ustaleniach faktycznych dwóch pism: Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 2012 roku (k. 10) i Ministerstwa Rozwoju Regionalnego z dnia 10 grudnia 2012 roku (k. 11), jest chybiony. Pisma te nie dotyczą żadnych faktów rozumianych jako określone zdarzenia, a zawierają tylko przedstawioną przez te podmioty wykładnię przepisu art. 831 § 1 pkt 2 k.p.c., którą Sądy orzekające w sprawie nie są w żaden sposób związane. Wykładnia ta nie korespondowała przy tym ze stanem faktycznym niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że zachowanie pozwanego Uniwersytetu (...) w L., polegające na realizacji zajęcia egzekucyjnego wierzytelności przysługującej powodowi od pozwanego, nie było bezprawne.

Skarżący błędnie uważa, że przepisy art. 831 § 1 pkt 2 k.p.c. czy art. 831 § 1 pkt 2a chroniły jego wierzytelność. Unormowania te mają bowiem na celu ochronę podmiotu (beneficjenta), któremu te środki (czy to pochodzące ze Skarbu Państwa, czy z funduszy unijnych) są wypłacane na szczególne cele, a nie chronią osób, którym beneficjent płaci za określone rzeczy czy usługi, nawet jeżeli następuje to przy realizacji zadania, na które beneficjent otrzymał te środki i z tych środków. Chodzi bowiem o to, aby beneficjent nie mógł zostać pozbawiony tych środków w drodze egzekucji, co udaremniłoby beneficjentowi realizację zadania wspartego tymi środkami. W obecnym stanie prawnym, jeżeli dany beneficjent uzyskuje wsparcie unijne na realizację określonego celu, nie jest możliwe zajęcie beneficjentowi tych środków (czy jako wierzytelności o wypłatę tych środków, czy wówczas, gdy środki są już w dyspozycji beneficjenta, np. na jego rachunku bankowym), chyba, że wierzytelność egzekwowana powstała w związku z realizacją projektu, na który środki te były przeznaczone, a także nie można skierować egzekucji do środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych powstałych w ramach realizacji takiego projektu.

Beneficjentem w przypadku niniejszej sprawy był Uniwersytet (...) w L. i to on byłby chroniony wspomnianymi przepisami przed egzekucją. Wierzyciele Uniwersytetu (...) nie mogliby zatem zająć ani wierzytelności Uniwersytetu o wypłatę tych środków, ani samych środków na rachunku Uniwersytetu (chyba, że ich wierzytelność powstała w związku z realizacją projektu), ani też środków trwałych i wartości niematerialnych powstałych w ramach realizacji projektu wspartego środkami unijnymi. Celem tego unormowania jest bowiem zabezpieczenie realizacji projektu przez beneficjenta tych środków. Zapłata przez beneficjenta tymi środkami za rzeczy bądź świadczone usługi (potrzebne do realizacji projektu) nie oznacza, że środki te dalej zachowują status środków specjalnych, nie podlegających egzekucji skierowanej przeciwko osobie, na rzecz której taka zapłata jest dokonywana. T. W. byłby chroniony unormowaniem art. 831 § 1 pkt 2a (jeżeli obowiązywałyby w chwili zajęcia) wówczas, gdyby to on był beneficjentem tych środków i to on realizowałby określony projekt unijny (np. we właściwym programie regionalnym).

Gdyby przyjąć rozumowanie powoda oznaczałoby to dla przykładu, że jeżeli beneficjent (w niniejszej sprawie Uniwersytet (...) w L.) w ramach realizacji projektu wspartego środkami unijnymi zapłaci np. określonemu dostawcy za papier, wierzyciel dostawcy nie może skierować egzekucji do środków, jakie ten dostawca otrzymał od beneficjenta, gdyż nadal pozostają to środki unijne (co więcej, można by twierdzić, że jeżeli dostawca zapłaci z kolei tymi środkami swojemu kontrahentowi, np. za energię elektryczną, to nadal pozostają to środki unijne chronione przed egzekucją). Wykładnia taka byłaby zatem całkowicie nielogiczna i nieracjonalna.

Już z tego względu nie sposób było w zachowaniu się Uniwersytetu (...) w L. dopatrzeć się bezprawności. Skarżący błędnie interpretował orzeczenie Sądu Najwyższego, przywołane przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które dotyczyło właśnie ochrony beneficjenta środków unijnych.

Sąd Rejonowy słusznie jednak wskazał, że art. 831 § 1 pkt 2a k.p.c. nie mógł w sprawie znaleźć zastosowania, gdyż nie obowiązywał w czasie prowadzenia egzekucji przeciwko powodowi i trafnie przyjął, że art. 831 § 1 pkt 2 k.p.c. nie dotyczył środków z funduszy unijnych. Wprawdzie w powołanych przez powoda pismach prezentowano stanowisko odmienne w tej ostatniej kwestii, ale nie miało ono oparcia w brzmieniu art. 831 § 1 pkt 2 k.p.c., który, jako wyjątek

od zasady dopuszczalności egzekucji, powinien być wykładany ściśle a nie rozszerzająco. Podkreślić też należy, że podobnie, jak w przypadku art. 831 § 1 pkt 2a k.p.c., przepis art. 831 § 1 pkt 2 k.p.c. chroni osobę wspieraną (np. stypendystę), a nie podmiot, któremu tenże stypendysta płaci (np. za wyżywienie).

Wobec powyższego zbędne jest ocenianie przez Sąd Okręgowy, czy w przypadku powoda można mówić o uszczerbku majątkowym i czy zostały spełnione pozostałe przesłanki odpowiedzialności deliktowej pozwanego.

Jedynie na marginesie należy dodać, że całkowicie błędnie powód uważał, że jako dłużnik powinien być uprzedzony o zajęciu wierzytelności. Przepisy k.p.c. nie nakładają na komornika takiego obowiązku, wręcz przeciwnie, opierają się na założeniu, że komornik dokonuje czynności egzekucyjnych niezwłocznie, aby uniknąć ukrycia przez dłużnika swojego majątku.

Skarżący nie sformułował zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu, a Sąd Odwoławczy z urzędu uwzględnia tylko naruszenie prawa materialnego oraz nieważność postępowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 roku, II CSK 400/07). Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego nie było podstaw do zmiany tego rozstrzygnięcia.

Wobec oddalenia apelacji, na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanego zwrot kosztów postępowania odwoławczego obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika – radcy prawnego w stawce minimalnej wynikającej z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804, ze zm.).

Z tych względów na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.